

Vážení čtenáři,

dovolujeme si vás upozornit, že na tuto ukázkou knihy se vztahují autorská práva, tzv. copyright.

To znamená, že ukáзка má sloužit výhradně pro osobní potřebu potenciálního kupujícího (aby čtenář viděl, jakým způsobem je titul zpracován a mohl se také podle tohoto, jako jednoho z parametrů, rozhodnout, zda titul koupí či ne).

Z toho vyplývá, že není dovoleno tuto ukázkou jakýmkoliv způsobem dále šířit, veřejně či neveřejně např. umístováním na datová média, na jiné internetové stránky (ani prostřednictvím odkazů) apod.

redakce nakladatelství Wikina
redakce@wikina.cz

Ukázka

Pro tuto knihu jsme vybrali několik typických stran z různých částí knihy, abyste si mohli udělat bližší představu o jejím obsahu.

redakce nakladatelství Wikina
redakce@wikina.cz

3

Velká chlupatá housenka

* * *

POZNÁMKA AUTORA

Je jasné, že pro děti nese toto podobenství neomylné poučení. Při živém vyprávění má váhající housenka hluboký unavený hlas. Možná stejně jako mnozí další housenku dobře poznáte. Také toto podobenství patří k mým oblíbeným.

* * *

V lese to bzučelo životem. Dole u země, pod střechou napadaného listí zrovna jedna velká chlupatá housenka promlouvala ke svým následovníkům. Ve společnosti housenek se toho zrovna moc nezměnilo. Úkolem velké chlupaté housenky bylo dohlížet na ostatní, aby dodržovali a respektovali staré zvyklosti. Byly přece posvátné.

„Říká se,“ vyprávěla velká chlupatá housenka mezi zelenými sousty, která bez ustání přežvykovala, „že existuje duch lesa, který všem housenkám nabízí něco velkolepého.“ Chroust, chroust. „Rozhodla jsem se, že se s tím duchem setkám, abych vám mohla předat rady, co dělat dál.“

„Kde toho ducha najdeš?“ zeptal se jeden z následovníků.

„Prostě ke mně přijde,“ prohlásila velká chlupatá housenka, „konec konců je vám jasné, že se nemůžu vydat moc daleko. Za lesíkem není žádné jídlo. Bez toho fakt nebudu.“ Chroust, chroust.

Když tedy byla velká chlupatá housenka o samotě, zavolala nahlas ducha lesa a zakrátko k ní ten mocný tichý duch opravdu přišel. Byl to nádherný duch, ale housence z něj zůstalo mnoho skryto, protože jak bylo známo, neměla ve zvyku opouštět svou pohodlnou postel z listí.

„Moc ti zrovna nevidím do obličeje,“ řekla velká housenka.

„Pojď tedy kousek výš,“ řekl duch lesa přívětivým hlasem, „jsem tu, abys mě spatřila celého.“ Ale housenka zůstala na svém místě. Přeci jen byla ve svém domě a duch tu byl jen jako host.

„Ne, díky,“ odpověděla velká chlupatá housenka, „to by mě teď akorát zdržovalo. Radši mi pověz něco o tom velkém zázraku, o kterém se mluví. Prý je jenom pro housenky. Není ani pro mravence nebo stonožky, jenom pro housenky?“

„To je pravda,“ řekl duch lesa, „zasloužily jste si úžasný dar. A pokud se rozhodnete ho chtít, povím ti, jak se k němu dostat.“

„Čím jsme si ho zasloužily?“ zeptala se velká chlupatá housenka, zabraná od začátku rozhovoru už do svého třetího listu. „Nevzpomínám si, že bychom se kdy o něco hlásily.“

„Zasloužily jste si ho svým obdivuhodným celoživotním úsilím udržet les posvátný,“ řekl duch.

„No tak to bych řekla!“ vyhrkla housenka. „O to se snažím každíčkový den. Víš, já tuhle skupinu vedu. Proto taky mluvíš se mnou, ne jen tak s ledajakou housenkou.“ Když to duch lesa slyšel, na housenku se usmál; ta to ovšem neviděla, protože se odmítla pohnout ze svého listu. „Už dlouhou dobu tenhle les udržuji posvátný,“ řekla housenka, „co za to tedy dostanu?“

„Je to úžasný dar,“ odvětil duch lesa, „svou vlastní snahou se budete moci proměnit v přenádherná okřídlená stvoření a létat! Budete mít okouzlující barvy a vaše možnost pohybu bude okouzlovat všechny, kteří vás uvidí. V lese se budete moci přemístit kamkoli budete chtít, jednoduše tím, že tam doletíte. Potravu najdete kdekoli a také potkáte další nádherné okřídlené tvory. To všechno můžete mít hned, pokud si to přejete.“

„Housenky, které umí létat,“ udivovala se chlupatá housenka, „to je neuvěřitelné! Pokud je to tak, nějaké létající housenky mi ukaž. Chci je vidět.“

„To je snadné,“ odvětil duch, „stačí vylézt na nějaké vyvýšené místo a podívat se kolem sebe. Jsou všude, třepotají se mezi větvemi a prožívají nádherný, hojný život na výsluní.“

„Cože, slunce?“ vykřikla housenka. „Pokud jsi skutečný duch lesa, víš přeci, že slunce je pro nás housenky moc horké – hanebně nás pálí, škodí našim chloupkům. To se radši pořádně schováme, není nic horšího než housenka se zničenými chloupky.“

„Když se změníte v okřídlené tvory, bude sluníčko jen podtrhovat vaši krásu,“ řekl duch mírně a trpělivě, „váš starý způsob žití se úplně změní, staré housenčí způsoby zanecháte za sebou na zemi, až vzlétnete vstříc novým způsobům okřídlených tvorů.“

Housenka chvíli mlčela. „Takže když chci vidět důkaz, mám podle tebe vylézt ze své pohodlné postýlky a dolézt někam vysoko na slunce?“

„Pokud chceš důkaz, pak ano,“ odvětil trpělivý duch.

„Ne,“ prohlásila housenka, tak to nehodlám. Potřebuju přeci jíst. Neopotáhnu se zírat kdovíkam do slunných výšek, když tady mám práci. To je

fakt nebezpečné. A vůbec, kdybys byl duch lesa, věděl bys, že oči housenky směřují dolů, ne nahoru. Velký duch Země nám dal dobré oči, které míří dolů a dobře najdou potravu, to ví každá housenka. To, co po mně chceš, není moc stavěné pro housenky, řekla housenka, ve které rostlo podezření, „nahoru zrovna moc nekoukáme.“ Na chvílku se odmlčela. „No a jak tedy tuhle záležitost s létáním vyřešíme?“

Nato jí duch lesa vysvětlil, jak by přeměna probíhala. Vysvětlil jí, že se housenka musí odhodlat s konečnou platností, protože když jednou změna začne, nedá se zvrátit. Popsal také, jakým způsobem housenka uvnitř kukly využije vlastní tělesné procesy k přeměně v okřídlené stvoření. Vysvětlil jí, že změna bude vyžadovat oběť, čas v kukle strávený v tiché temnotě, než bude vše připraveno a ona se vyvine v nádhernou pestrobarevnou bytost. Housenka tiše poslouchala, aniž by ducha vyrušila – kromě neustálého chroustání.

„Abych si to ujasnila,“ prohlásila nakonec neuctivě, „máme se podle tebe všechny uložit a projevit záměr pro nějaké biologické kdovíco, o čem jsme nikdy předtím neslyšely a do čeho se máme úplně ponořit? A pak v tom máme strávit v temnotě několik měsíců?“

„Ano,“ odvětil duch lesa, a přitom už dobře věděl, kam jejich rozhodnutí směřuje.

„A ty, velký duch lesa, bys to pro nás neudělal? To to musíme podstoupit samy? Myslela jsem, že jsme si to zasloužily!“

„Zasloužily,“ řekl duch tiše, „a také jste si zasloužily sílu změnit samy sebe v nové energii, která v lese převládá. I když teď sedíš na svém listu, má tvé tělo sílu to všechno zařídit.“

„Kde jsou ty časy, kdy se jídlo snášelo z oblohy, vody se rozestupovaly a padaly zdi velkých měst – takové ty věci? Abyš věděl, nejsem hloupá. Možná jsem velká a chlupatá, ale už jsem na světě nějakou tu dobu. Tu nejtěžší práci vždycky dělá duch Země a my bychom se měli jen řídit jeho pokyny. Ostatně kdybychom měly podstoupit to, o čem jsi mluvil, umřeme tu hladu! Každá malá housenka ví, že musí jíst v jednom kuse...“ chroust, chroust, „aby zůstala naživu. Ta tvoje ohromná nová nabídka mi přijde dost podezřelá.“

Housenka se chvíli zamyslela. „Smíš odejít!“ prohlásila k duchu lesa a už se rozhlížela, kde najde další sousto. Duch lesa tiše odešel, jak se od něj žádalo, a ještě zaslechl, jak si housenka bručí pod vousy: „Létající housenky! To mě teda podrž!“ Chroustychroust.

Další den vydala housenka prohlášení a svolala své následovníky na shromáždění. Všichni tiše a pozorně naslouchali vyprávění velké chlupaté housenky o tom, co je v budoucnu čeká.

„Duch lesa je podvodník!“ zvolala housenka ke svým následovníkům. „Chce nás zrádně nalákat na temné místo, kde bychom určitě zemřely. Snaží se nám namluvit, že se ve svých vlastních tělech můžeme nějakým způsobem změnit v létající housenky. Jediné, co je k tomu prý potřeba, je na několik měsíců přestat jíst!“ Poslední poznámku následoval všeobecný hlasitý smích.

„Dějiny i selský rozum vám napoví, jakou roli vždy hrál velký duch Země,“ pokračovala housenka, „žádný dobrý duch by vás nikdy nebral na nějaké temné místo. Žádný dobrý duch by po vás nikdy nežádal něco podobného, co je hodné jen Boha. A tyhle všechny léčky na nás duch lesa zkouší.“ Při dalším nádechu se housenka nadmula vlastní pýchou. „Setkala jsem

se se zlem a rozpoznala jsem ho!“ To vyvolalo mezi ostatními housenkami vlnu nadšení a uznání. Vyzdvihly velkou chlupatou housenku, na svých menších chlupatých hřbetech ji nosily kolem dokola a oslavovaly, že je zachránila před jistou smrtí.

My teď housenky opustíme při jejich oslavách a lehce se přesuneme lesem o kousek výš. Prostupujeme listnatou střechou, která zastíňuje spodní části lesa před slunečním svitem a vřava dole u země přestává doléhat k našim uším. S lehkostí vystoupíme ze stínu pod listím do míst vyhrazených jenom těm, kdo umí létat. I když už je oslavné pokřikování housenek z doslechu, cítíme vznešenou krásu okřídlených tvorů. Mezi stromy se tu na slunci třepotají bezpočetná hejna kouzelně zbarvených volně létajících housenek, kterým říkáme motýli, a najdou se mezi nimi dokonce bývalí přátelé velké temné chlupaté housenky. Každý z nich je obdařen úžasnou škálou duhových barev, každý má na tváři úsměv a kolem sebe spoustu potravy, každý z nich se přeměnil díky velkolepému daru ducha lesa.

* * *

DODATEK AUTORA

Tak jako leckteré jiné má toto krátké jednoduché podobenství o housence mnoho skrytých významů a obsahuje vhledy o tom, jak k nám Bůh přistupuje s nepodmíněnou láskou. Týká se také současných změn na Zemi.

Kryon si zvolil housenku, protože každý odmalička ví, že housenky skutečně v jednu chvíli podstoupí udivující přeměnu a stanou se létajícími pestrobarevnými motýly. V přírodě je tento příběh taková klasika – ošklivá tlustá chlupatá housenka se spoustou nožiček